

Молитвата.¹⁾

Молитвата е разговоръ съ Бога. Ние, нищожнитѣ, жалкитѣ въ сравнение съ Него хора, често, особено въ по-труднитѣ минути на живота, имаме нужда отъ помощъ, отъ съветъ, които обикновениятъ човѣкъ не може да ни даде. Тогава ние инстинктивно търсимъ помощъ отъ Единствения, Всесилния, Който ни е създалъ. Този именно разговоръ, съ който искаме да благодаримъ и възпѣмъ Бога, се нарича молитва.

Господъ не всѣкога ни дава това, което искаме, макаръ и искрено да Му се молимъ да ни го даде. Тогава никой отъ насъ не трѣбва да се чувствува оскърбенъ; напротивъ, трѣбва да се радва, защото Богъ винаги превръща злото въ добро, и защото Той знае какво върши. Ще ви дамъ едно доказателство за това.

Преди две години щѣхме да отидемъ на курортъ въ Варна. Нашитѣ бѣха решили да заминемъ въ сѣбота, но азъ много искахъ да отпътуваме въ понеделникъ, защото тогава щѣше да отпътува семейството на една моя другарка. Следъ като се убедихъ, че нѣма да склоня нашитѣ да заминемъ въ понеделникъ, азъ се обърнахъ къмъ Този, Който винаги ми е помагалъ и отъ Когото мама и тате ме бѣха научили да търся подкрепа. Дълго и искрено, съ сълзи на очи Го молихъ да направи така, че и ние да заминемъ въ понеделникъ. Обаче напразно. Отпътувахме въ сѣбота. Огорчена, азъ за пръвъ пѣтъ видѣхъ желанието си неизпълнено и се почувствувахъ онеправдана, въпрѣки, че Го молихъ да ми прости, загдето съмъ Му искала невъзможното. Когато въ вторникъ взехъ вестника, първото нѣщо, което видѣхъ, бѣше: „Катастрофата съ варненския влакъ“. Първиятъ моментъ останахъ смаяна, сетне паднахъ на колѣне, издигайки благодарствена молитва къмъ Бога. Отъ тогава посрѣщамъ

безъ ропотъ всичко, идящо съ и противъ желанието ми.

Дори и да не получишъ това, за което се молишъ, все пакъ следъ молитвата ти става леко, свѣтло на душата. Предъ тебе се открива незнаенъ, свѣтълъ миръ, ти изпитвашъ особено, непознато чувство, което съдържа въ себе си и свѣтла радостъ и тихо смирение, което смирение, обаче, не те кара да наведешъ очи, а, напротивъ, да ги издигнешъ свѣтло, лъчезарни и да погледнешъ свѣта, виждайки го промѣненъ, облѣнъ отъ свѣтлина, въ която прозиратъ искритѣ на обичта. Въ такъва минута ти нѣмашъ неприятели, за тебе всички сж равни любими братя и сестри! Въ такъва минута твоето съзнание не се омърсва отъ думитѣ: омраза, подлостъ и коварство. Една лъчезарна вътрешна любовъ озарява лицето ти, разпуква устнитѣ ти въ ѝусмивка, освѣтлява очитѣ ти.

Тогава въ човѣка прозира нѣщо неземно, частица, може би, отъ райското щастие и спокойствие. Тогава всички за тебъ сж равни, всички сж мили! Това сж моменти, въ които неволно отправяшъ блѣснали къмъ Бога очи, и устнитѣ ти пошепватъ: „Разбрахъ Те, Господи, Татко мой!“ Да, о, да! въ такъвъ моментъ се чувствувашъ дори и достойна да се наречешъ Негова дъщеря!

Но има моменти на силна радостъ и благодарностъ, въ които ти падашъ по очи на пода, когато отъ благодарностъ не се чувствувашъ достойна да повдигнешъ очи къмъ Него, когато цѣлото ти същество вика: „Благодаря Ти, благодаря Ти!“ а умътъ се запитва: „Съ какво го заслужихъ?! Взехъ много, но дадохъ ли нѣщо?!“

И ти, съзнала напълно величието Му и нищожеството си, почувствувала безкрайната Му милостъ, не смѣешъ да вдигнешъ очи къмъ

¹⁾ Помѣствамъ тази хубава статия, макаръ и да е трудноразбираема за деца ...